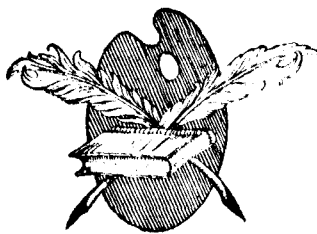

REVISTA D'OLOT

SUMARI

Angel Guimerà.—De la muntanya a la mar, P. Rafel de Mataró.—O dansa, Pere Guilanyà.—Escola Olotina. Francesc Vayreda Casabó, J. M. Mir Mas de Xexàs.— Un estudi orientador, Josep M.ª de Garganta.—Rosa-Amor, Manuel Valdeperas.—L'expedició C-4 del XIV Congrés Geològic Internacional a la zona volcànica Olot-Girona.—Juny, R. Blasi i Rabassa.—Incorporació del romanticisme en la literatura i la seva influència a Catalunya, Antoni Dot Arxé.—Llibres i publicacions, Ramon Pla i Coral, R. i Francesc Xavier Riera.—L'èxit d'una exposició.—L'homenatge Collell. Impressions de l'anada a Vich, M. i M. de X.—D'ací i d'allà.—SUPLEMENT ARTÍSTIC: Escola Olotina: Olis de J. M. Mir Mas de Xexàs i Vicens Solé Jorba.—Fotografies de N. Domènech i Sebastià Maria.

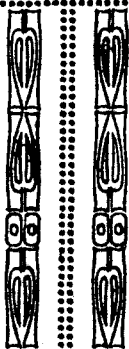
ANY II - NUM. 18.

JUNY 1927

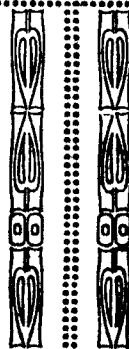
HIDROLITINES Dr. GRAU

INCOMPARABLE AIGUA PER AL REPÁS

L'intensa popularitat adquirida per la seva encertada elaboració, ens ha obligat a establir les variades formes de presentació, que detallem a continuació, adaptades a les diferents necessitats del seu extraordinari consum.

- CAPSA DE SURO DE 12 PAQUETS
- GOT DE CRESTALL 12 PAQUETS (Estoig cartró)
- CAIXA METÀL·LICA DE 36 PAQUETS (tipo familiar)
- CAPSA DE SURO DE 100 PAQUETS
(per a col·legis, comunitats religioses, etc.)
- CAPSA DE SURO DE 250 PAQUETS
(per a venda al detall)

NOTA: AMB CAPSA DE SURO GARANTITZEM LA SEVA MÁXIMA CONSERVACIÓ

REPRESENTANT PER OLOT: **Salvi Fàbrega**—SANT RAFEL, 16

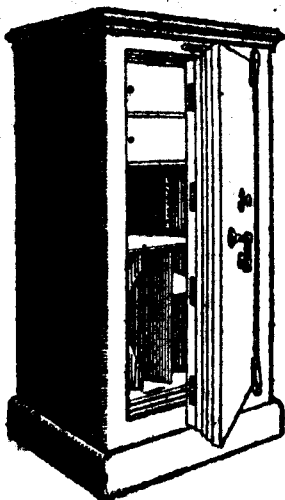
CAIXES PER A CABALS

D'ACER
IMPERFORABLE

BASCULES

PIBERNAT

BARCELONA
PARLAMENT 9 i 11

PUBLICITAT M. MIR. BARÇA

SASTRERIA DE
Jaume Isern

ABANS JOAN OLIVERAS
Sant Esteve, 27 - - OLOT

PLAU-ME COMUNICAR
QUE HE REBUT LES
NOVETATS DE LA
PRESENT TEMPORADA

**XOCOLATA
CARRERAS**

OLOT

Casa fundada en 1790

Centre Administratiu - Comercial
Joan Triadú Mitjà
Major, 10 — Teléfon n.º 295 — **OLOT**
Corresponsals a Madrid, Barcelona i Girona

Ingrès quotes servei militar - Llicències de caça,
pesca, i tenència d'armes - Passaports - Títols de
Xòfer - Registre i traspassos d'automòbils -
Certificats de penals i d'Últimes voluntats

Consultori de tota mena d'assumptes de caràcter
administratiu i comercial

Compra-venda i administració de finques

SEGURS EN GENERAL

Accidents - Incendis - Vida
Transports marítims i terrestres

VIATGES A «FORT-FAIT»

Bitllets Circulars, Quilomètrics, Individuals,
Col·lectius, per a Agrupaments culturals, Grops
excursionistes, Societats d'esbarjo, Congressos,
Peregrinacions, etc., etc.

DUANES

Servei especial per a l'importació i exportació

HORES DE DESPATX: De 9 a 13 i de les 19 a 21

**NOBLES DECORACIÓ
INSTAL·LACIONS**

Estils Antic i Modern

**SECCIO ESPECIAL DE
MOBILIARI LITÚRGIC**

Raimond Vayreda

Successor de H. Rocamora

Diputació, 111

(Cèntric Barri)

BARCELONA

BANC HIPOTECARI D'ESPANYA

Delegació a Catalunya

Plaça de Catalunya, n.º 17 **BARCELONA**

P r è s t e c s
amortitzables

de 5 a 50 anys a
propietaris de finques
rústiques i urbanes

Facilitarà informes i fullets,
gratuitament, el Representant
en aquesta comarca

D. LLUÍS AYATS
OLOT

LA MUNDIAL

Societat de Segurs Mutus de Vida, Supervivència, Previsió i Estalvi

Autoritzada per RR. OO. de 8 Juliol 1909 — 22 Maig 1918 i 22 Gener 1925

GARANTIA ESPECIAL **SEGURETAT ABSOLUTA**

Efectuats els dipòsits necessaris amb arreglo a la Llei i Reglament de Segurs

LA MUNDIAL és una Societat administradora de cooperatives mútues, situada a Madrid, Major, 6-8, que, además de les garanties exigides per la nova Llei de Segurs, de 14 de Maig de 1908, ofereix als seus assegurats l'especial garantia de respondre'ls-hi amb un capital propi.

Per ell i el perfecte funcionament de la mateixa, convé a tot el món la inscripció en les seves cooperatives, ja que amb Quotes mensuals de pessetes 5, '10, 15, '20, etc., etc., poden constituir en cent mesos amb base de la mutualitat un capital de prou consideració, per a Dot o educació dels fills, per a reducció de servei militar, per a establir un comerç o industria, per a pendre estat, per a cancel·lar hipoteques o per a repartir entre els seus hereus.

Dirigir-se, doncs, al nostre Representant-Inspector, **D. CELESTI BOFILL**, que els hi donarà quants detalls creguin convenients per el mateix. Despatx: Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.—OLOT

L'ABELLE **GRANS COMPANYIES DE SEGURS**

INCENDIS, PEDRA, ACCIDENTS DEL TREBALL, AUTOMÒBILS, CAVALLS, CARRUATGES, AGRÍCOLES, INDIVIDUALS, RESPONSABILITAT CIVIL, VIDA I CRISTALLS

Dirigir-se al nostre Agent General del Partit,
D. CELESTI BOFILL.—Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.—OLOT

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIO MENSUAL IL·LUSTRADA

Any II	OLOT, Juny de 1927	Núm. XVIII.
Subscripció: Olot 3'50 pts. semestre Espanya . . . . 7 pessetes l'any Estranger . . . . 9 » » Número solt . . . . 60 cèntims		REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Passeig de Blay, núm. 12, 1er. pis No es retornen els originals.

Angel Guimerà

ARA farà tres anys que Catalunya és orfe de la persona del seu Mestre i del més escollit dels seus fills. Fa tres anys ja que a nosaltres, catalans, ens està vedat poder veure amb els ulls materials la seva venerable figura d'apòstol. Mes aquest espai de temps no és res perquè ella resti esborrada de la nostra memòria i del nostre esperit, com res han d'ésser tampoc els anys que poden passar encara... La personalitat de Guimerà fou massa gran perquè pugui valguer-li alguna cosa el temps per extingir-la!

Passarem nosaltres, els qui havem tingut la sort de conèixer personalment al Mestre, els qui tenim i tindrem ben fresc encara el seu record. Vindran generacions i més generacions de catalans no tan afortunades que, si bé no hauran conegut la seva persona, si bé no hauran pogut admirar com un ídol aquells cabells embullats i d'argent, aquella barba patriarcal, aquell rostre, en una paraula, que atreïa l'adoració de les multituds, no els hi serà vedat, en canvi, conèixer la seva ànima per mitjà de les seves obres... Sempre que es representin pels nostres teatres «Terra Baixa», «Mar i Cel», «Maria Rosa», «L'Ànima és meva», sempre que sentin parlar en la escena a Marta o a Manelic, a Said o a Blanca, a Raimond o a Sor Niva, veuran, si no són cecs de l'esperit, que l'ombra de Guimerà plana damunt d'ells, mercès a la força del geni...

Han passat tres anys, però quan assistim a les representacions de les seves obres, encara ens sembla que l'hem de veure sortir a les taules aclamat pel públic a peu dret, alt, encorbat, amb passa vacil·lant, i que encara ha de dir-nos, amb veu tremolosa, uns mots de regreïament i de patriotisme...

Pere i Dubes

DE LA MUNTANYA A LA MAR

CARTA AMICAL A P. E. S.

A MIC MEU: Temps enrera, en una carta amable em refeies el teu viatge per la dolça Itàlia, ídol dels artistes; tot és art, els paisatges, les urbs, els monuments, les persones italianes. T'ho remerció, car tu saps com em plauen aquestes exquisiteses. Avui, amic meu, et contesto amb el mateix to, encara que no tan esplèndid com el teu. Del clot olotí estant m'ha calgut d'esmunyir-me cap a la costa de l'alta marina catalana. En una mateixa tarda m'he desfet de la cadena de muntanyes per anar a esguardar l'ampla llibertat de la mar nostra. Oh la topada brusca de la nostra muntanya olotina—que si volgués emprar el parlar mitològic de l'afrau caucàsica, diria que un déu la cissellà amb pols frenèticament inquiet—topada amb la marina dolcíssima de Tossa, que tornant a parlar el llenguatge mitològic, ara hel·lènic, diria que és un amagatall de les sirenes de la mar empordanesa!

No coneixia pas Tossa, ni tampoc la comarca; t'haig de dir que m'he restat corprès, és un traç bonic de la nostra terra. He pres el tren que va de Girona a Sant Feliu de Guíxols i que passa per la comarca de La Selva. La Selva és una comarca de silueta tan suau que ben bé és un paisatge hel·lènic; tot té una suavitat graciosa, els camps, les garrigues, els amples horitzons, les muntanyes llunyes, tot és bell, tot és afinat. Cassà de la Selva, alçada sense violència damunt una cima dolça, al guaitar l'entorn i trobar-lo tan bell, no té més solució que cantar melangiosa el ritme de la sardana. La gent d'aquesta comarca té l'esperit i la fesomia graciosa grega.

Més sentia la gràcia i la suavitat d'aquesta comarca perquè devallava de les muntanyes ferèstegues, violents, aspres de la comarca olotina. La serralada de Puigsacalm, incomprendiblement desencaixada com una pítrera humana oberta amb violència, la serralada del Corb, enigmàtica, desllorigada misteriosament torturadora, creen un estat d'ànim tan diferent! Passant sota aquestes serralades impossibles, accidentades, trobo que no tinc ganes de parlar, la mirada és inexpressiva d'atuida; però dins meu s'alcen imperioses les grans veus, els grans enigmes que ens fan tornar seriosos per força. En el paisatge olotí les formes són fortes i receloses; les passions del cor i de la intel·ligència s'abranden en llur tancament contingut. La Selva, excessiva de gràcia, és bella i convida a ésser petonejada. Olot, amb formes violents, amaga fortitud i ardència volcàniques. Fins la llum olotina és forta i ardent. Olot, la terra mare dels místics de la llum i del color. La mar és clara, escampa la llum fins en els ulls dels seus fills; les muntanyes arreconades xuclen la llum. Els fills de la Muntanya són els olotins de la fortitud; aquestes muntanyes han plasmat els grans valors i els grans defectes del temperament llur; recorda't de la seva història ancestral i... contemporànea. Tal vegada l'aspra muntanya infla el selvatgisme innat, però els qui hem nascut al bres de l'oneig marí, hauríem d'enyorar la fortitud gloriosa que regalima l'alta Muntanya catalana.

Deixem la Muntanya. Bo i sortint de la cadena de les grans serralades la mirada i el cor s'aixampien en els amples, en els dolços horitzons del Gironès. Les planes inquieten, però inquieten suaument. La inquietud de la Muntanya balla entre el possible i l'impossible, la inquietud de la plana és de l'infinit melangiós d'enyorament. Oh la mirada que s'exten pels amples horitzons! El Gironès, polit per les rieres amorosides, suavitza el contrast del palau de la fortitud amb la terra exuberant de gentilesa.

No he arribat pas a Sant Feliu. A Llagostera l'auto em duria a Tossa. Deixo els plans del Gironès i la Selva i em trobo altra vegada entre muntanyes que tornen a ésser solitàries, però no ferèstegues. Quina suavitat de pujols i de valls íntimes! La sureda és suau, la gràcia no li permet de tenir formes corpulents i ferèstegues. El faig, sí, s'alsa altívol, fornit en la irreconcillable solitud aspra. Sota la sureda cantaríes una cançó d'insomni, la cançó del mariner: vora la mar; la sureda coneix la marinada; sota del faig, la cançó de la gran passió humana que fins arrebassa els límits d'ultratumba «Comte l'Arnau».

I enllà, enllà, perduda entre pujols solitaris, ran mateix de la mar, una perla, una donzella gentil, Tossa, que ningú la trobarà, amagada per un gegant enamorat, que l'estima i la vol desconeguda. Està un xic despençada de la llarga fugida. Al trobar-me en la petita cala de Tossa, al bes sobtat de la mar enyorada, la mar que és la meua amiga, que és la que més em parla de l'infinit, del moure's monòton però etern, de l'agitació tranquil·la o furiosa de la vida, la mar blava, blavíssima, exultant de blavor, m'ha fet plorar. I aquesta nit la mar m'ha estat bella: el seu sí profund ha infantat la magnificència d'un plenil·luri i mentre escampava la llum llunar tan i tan melangiosa per damunt de les aigües, i el seu reflexe tremolava incert en el cristall marí, les ones es donaven i es reabsorbien amb un murmurí inlassable, igual, igual que la meua vida que té un ritme immanent, etern.

Com he disfrutat avui, saltant de les muntanyes, volant pels plans, ageient-me en el tou de la platja! Quan hi passava només feia que mirar: els meus ulls s'aturaven en una tortura muntanyenca, en un trocet gentil de terra, en un panorama frisós, superb, ample, humil, íntim, recelós, dolçament atrevit, amable, igual, igual que les persones; i quan aquests troços són de terra i de mar, amb platges d'arena fina i suau, que es donen les mans amb les costes enorgullides, inflades, braves, (encara que la bravura s'hi amanyaga a l'afalac de la mar, en la cala adormida, on reflen les sirenes), quan una d'aquestes costes ostenta senyorivola el cinzell d'uns murs feudals, una veritable corona, quan el poble s'arredossa reposadament entre la brava i suau costa (això és Tossa), totes aquestes visions tenen la virtut de fer xerbotar inquietament les veus de les frisances sedejants, que com serpents misterioses, amagades en l'herba, s'agiten silenciosament en el fons del meu cor i en el cor de tothom. Jo també he repetit al meu Déu les paraules del nostre Maragall:

*«si el món ja és tan formós, Senyor, si's mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu donar en una altra vida?»*

però no he restat pas satisfet; més he enyorat encara la «major naixença» que vindrà.

Prou, amic meu; ja veus, he disfrutat. Jo voldria copsar tota la bellesa, tot el sentit de les coses que els meus ulls veuen. Em quedo amb l'anhel. Tant com a tu, em plau a mi de veure els amplex horitzons de la terra; si un altre dia en veig de nous ja te'ls contaré.

Adéu.

P. RAFAEL DE MATARÓ
Caputxi

O D A N S A

A TERESINA BORONAT, dansarina.

*Reprèn ta forma, o dansa!
harmoniosa i pura,
del ritme arquitectural
en l'ágil cos,
frisós de deslliurança.*

*Anima amb la cadència
el pit turgent que crema
amb espurnics de gemma
de foc, els vels
cenyits, de transparència.*

*Reprèn ton joc i resa
sofa la selva augusta
latent d'olor venusta*

*dels cabells folls,
o negra flama estesa!*

*i la rosa, somriure
sagnant i fresc, aclara.
Que el cos s'abrandi encara
i els braços nus
que el sol saben occiure*

*atenyin la riquesa
del ritme excels. O dansa
reprèn ta fulgurança
en l'ágil cos,
secret de la bellesa.*

PERE GUILANYÀ

FRANCESC VAYREDA CASABÓ

EL nom de Vayreda és ja il·lustre a casa nostra; experts literats, savis i artistes honoren la llar patriarcal dels Vayredes. I, encara que ja han desaparegut les branques més sòlides i vigoroses d'aquest nobleatge catalanesc, no per ço hom hi deixa d'albirar alguns rebrots prometedors, plens de saba nova i dignificadora...

Un d'aquests rebrots suculents, que cada dia és una evolució superlativa, és el nom de Francesc Vayreda, digne i prestigiós succeïdor de l'Obra meritòria i genial d'aquell qui fou el Pare de la tan renomada Escola Olotina, de l'immaculat Joaquim Vayreda.

Si hem d'ésser sincers devem confessar que tenim una fe d'optimista en l'obra evolutiva i positiva de Francesc Vayreda. La seva sòlida cultura, que li ha fet veure tants errors i desorientacions de la seva primera època de pintor «avantguardista» i «evolucionista», l'ha portat a un acolliment de sinceritats artístiques, habillat de lloables exterioritzacions colorístiques.

Puix que Francesc Vayreda—perquè no dir-ho?—s'havia amiat massa ingenuament i precipitadament amb les tendències perilloses del super-realisme i visionerisme desequilibrat del temps aquell en que en Surryer, pintant *dones*, ens donava gat per llebra. Un mal entès intel·lectualisme de la pintura catalana,—influit per la decadència de la pintura francesa d'aquest segle, de la qual n'és pare i padri el genial i magistral Picasso,—i al que s'afillaren, amb una conformitat no massa sovint obiradora—i menys encara dintre del classicisme i romanticisme—algunes de les més rellevants personalitats del nostre renaixement contemporani, fou el culpable d'un atavisme de barroqueries calamitoses. I per tant, per més que la voluntat fos ferma i decidida, perillava l'estabilitat d'una més franca i noble fidelitat...

Francesc Vayreda ha deixat passar el temps per testimoni i al temps ha retut metamòrfosis ascendent i cercadores de mestries i perfeccionament i, ben certament, ha reeixit en aquest savi propòsit, aconseguint, qui-sap-lo, un temperament i tecnicisme conduïdors al camí vertader de l'Estil.

Hem vist i analitzat les darreres produccions pictòriques del nostre estimat artista olotí i ens hem quedat admirats, admiradíssims—i, tal vegada, estranyats i tot—del valor que van adquirint les seves obres. Aquell qui s'apartava del Pare, en el camí veritable de la Glòria, s'hi va acostant cada dia més, amb un seny i una picardia que fan que no s'hi assembli en tècnica i descripció. Si abans, mal aconsellat potser, creia que, per a no confondre's amb aquell, devia pintar *coses* innovadores d'il·lirismes i d'un valor molt discutible—i ens perdoni l'admiradíssim Francesc aquesta sinceritat—ara, en canvi, els seus assenyats pinzells, refinats i nítids com poques vegades li hem pogut veure, ens donen una més franca descripció dels nostres prats mullats i verdors assofollades. Avui podem assegurar, sense por d'equivocar-nos, que en Francesc Vayreda va conquerint-se una personalitat i mèrits en la nostra pintura moderna.

Els seus paisatges, sobretot, són fruits ben preciosos, encara que en alguns la perspectiva no hi sigui ben definida i s'hi obiri quisquana confusió de termes. Els seus retrats, en canvi, més que fisonòmics estan avalats d'una atracció i traços plens de fortitud. Francesc Vayreda dibuixa, dibuixa molt i, no obstant, algunes de les seves figures queden desdibuixades.

I, així com el seu venerable pare fou un gran mestre de les dolçors i tendreses de l'impressionisme, en Francesc, ben al contrari, amb tot i aquest actual i noble apropament al lirisme dels nostres prats mullats, a n'aquesta, podríem dir-ne, frescor vayredística, és més realista, menys líric i més nítid de pinzellades.

Plau-me fer constar aquests conceptes, fills d'una estricta observació i amor a l'art, sobre la personalitat de Francesc Vayreda. Quina joia no és per un olotí, que estima les coses d'Olot amb veritable amor, el poder dir amb plaer que un seu conciutadà vol honorar el bon nom de la Ciutat?....

J. M. MIR MAS DE XEXÁS

UN ESTUDI ORIENTADOR

EL nostre il·lustre amic don Josep M.ª Capdevila, director de *La Paraula Cristiana*, ha publicat en la mateixa revista un notable estudi titulat *Principis de Teoria política*, del qual ha fet un tiratge apart.

La idea és digna de tot encomi. Reunir en forma breu i compendiosa els principis essencials de teoria política és prestar un valuós servei als estudiosos i àdhuc a la generalitat dels lectors. Dificilment podia trobar-se a casa nostra qui pogués fer una obra semblant amb la competència del senyor Capdevila. Per la seva sòlida cultura, per la seva copiosa documentació científica, per la seva admirable equanimitat—tota salesiana—i per aquest estil bell i suggestiu que és una de les seves principals característiques, el nostre excel·lent amic estava en condicions insuperables per a reeixir en un treball d'aquesta naturalesa. I així ha estat. L'hem llegit amb delectació creixent, i creiem fer-ne el millor elogi aplicant-li el *bonum, verum, pulchrum*.

Es aquest món de tan baixa condició, que apenes trobaríem en la seva història un sol avenç que no vegi entelades les seves ventatges per inconvenients inseparables. Així, per exemple, la divulgació de la premsa periòdica, que ha estat en els nostres temps l'instrument principal de la il·lustració popular, ha portat com a conseqüència, entre altres mals encara pitjors, una tal difusió de la pedanteria i de la petulància, que no hi ha esperit noble que no se senti ferit tot sovint per les proses dels pseudo-savis, per les rimes de poetastres incultes i per les converses sense to ni so dels dogmatitzadors de cantonada. La suficiència insuficient d'aquest esbart de doctors sense doctrina embesteix amb l'atreviment de la ignorància tota llei d'assumptes; però cal convenir en què localitza preferentment les seves activitats verbals i periodístiques en certes matèries que han tingut la dissort de merèixer la seva predilecció. Una de les que més els atrauen, és la política, i basta sentir-los en aquest camp per a fer-se càrrec que la mitja cultura posada al servei de l'estultícia humana és mil vegades pitjor que l'analfabetisme absolut. Davant de la llur omnisciència, sempre verbosa i sovint brutal i agressiva, sembla que només cal riure, com Fígaro, per no haver de plorar. Es aquest el partit més còmode, sens dubte; però n'hi ha encara un altre de millor: reunir els principis bàsics de la política cristiana i oferir-los a qui els vulgui conèixer. I veus-aquí dues obres de misericòrdia: ensenyar a qui no sap i corregir a qui va errat.

Cal reconèixer que en política abunden uns i altres. La ignorància nativa i l'error adquirit regnen en ella com enlloc. I per si hi faltava alguna cosa, d'ençà que un escriptor ultra-pirenaic inventà la paraula «sociologia», hem tingut una altra invasió de ciència de quiosc, que no ha fet sinò ploure sobre mullat.

Per donar-se compte d'aquesta desorientació, basta llegir els articles que surten diàriament i veure què sostenen. Sovint es nota que els que volen ensenyar una doctrina estan tan amarats de la contrària, que la defensen inconscientment. I si això passa entre els que escriuen, no cal dir què succeirà entre els que actuen.

La multitud d'escoles que s'han disputat modernament el camp de la política, ha fet la confusió quasi bé inextricable. Adhuc entre els doctes, hem vist un tradicionalisme que tenia per base el sensualisme de Condillac i de Destutt de Tracy; un conservadurisme catòlic que no s'apartava un través de dit del doctrinarisme de Royer-Collard; i, baixant pocs graons, una concepció materialista de la història que traspua en els escrits dels que la combaten. Fins en el camp catòlic impera una espècie de naturalisme polític, que aplica als problemes més vitals un criteri purament pragmatista.

No és estrany, doncs, que veiem succeir-se unes discussions tan vàcues com apassionades entorn de programes que ningú analitza, d'actuacions que ningú contrasta i de conceptes que ningú defineix. ⁽¹⁾ La típica història dels dos cavallers que moriren en defensa de la *Gerusalemme* i de

---

(1) No fa pas gaire temps que don Francisco Bergamín confonia públicament l'Henry George amb en Lloyd George; i ell mateix explicava que durant sis anys combaté el *Syllabus* sense haver-lo llegit. I aquest home—acadèmic, professor i juriconsult—ha estat ministre moltes vegades i estigué a punt de ser president del Senat!

l'Orlando, sense haver-ne llegit una sola octava, té ben sovint en la política activa una realització cruent. Les seves normes, en la majoria dels casos, són l'oportunisme dels uns, la violència dels altres i l'empirisme de tots.

I tots semblen haver oblidat que la política és una branca de la ètica, i que com ella serà bona o dolenta segons siguin els principis que l'informin.

Quins són els vertaders, no ho hem pas de preguntar a cap escola ni a cap partit, sinó a l'Església; ja parli com a suprema Institució docent, ja ens ensenyi per medi dels seus doctors. I això és el que ha fet el senyor Capdevila. Prenent per norma els documents de l'Església catòlica per guia Sant Tomàs, ha format un *corpus* breu i substanciós amb els principis polítics que ha establert la *philosophia perennis*; que són els més segurs, perquè es basen en fonaments indestructibles i els més humans, perquè són els més cristians.

El seu desconeixement ha ocasionat sempre funestes desviacions. Els escriptors catòlics haurien de tenir ben present en llurs especulacions filosòfiques aquella frase esparveradora de Sainte-Beuve: «*Toute philosophie, quelle qu'elle soit au premier degré et dans son premier chef et parent, devient anti-chrétienne, ou du moins hérétique, a la seconde génération.*»

Afortunadament, el tomisme integral conquista cada dia noves posicions. No és ja el sistema que es defensa, sinó la filosofia que invadeix. Ni l'ànima gran d'Augusto Conti, ni l'esperit clarivident de don Alejandro Pidal quan, en plena florida ontologista l'un, i entre les efímeres victòries krausistes l'altre, senyalaven el tomisme com l'única taula de salvació, no podien esperar que la filosofia renovada fes tant camí en tan poc temps; sobretot d'ençà que Lleó XIII—en això com en tantes altres coses *Lumen in coelo*--la promulgà, per dir-ho així, oficialment.

La restauració tomista és avui un plet guanyat. Se la combat o se l'accepta: el dret de passar de llarc, no l'invoca ja un sol enemic.

Gràcies a Déu, Catalunya no ha pas quedat enrera en aquest esplèndid moviment de renovació, i en ell ocupa ja un lloc brillant el senyor Capdevila per els seus estudis filosòfics, publicats a casa i a l'estranger.

Rebi per aquest i per els anteriors, la felicitació coral d'un tomista de la onzena hora, que deixà els jardins de l'Acadèmia per les avingudes del Liceu cristià.

JOSEP M.^a DE GARGANTA

ROSA - AMOR

*Aquesta rosa que ha florit suara
dins del jardí que clou la meva ment
i, que neguitejant-me el cor m'amara
d'un bell, febrós i gràcil sentiment,*

*no és com la flor que fna esbadellant-se
en la branca somorta d'un roser;
és la flor que, florint, va auriolant-se
amb la llum verge d'un amor primer.*

*Per ço en la meva ment—palau de fades—
on tot encantament hi és nadiu,
avui hi han nascut mil flors gemades
entre una rosa que en el meu cor viu.*

MANUEL VALLDEPEÑAS

ESCOLA OLOTINA

EL BASSIOL

Oli de J. M. Mir Mas de Xexàs

CONTRALLUM

Oli de Vicens Solé Jorba

L'EXPEDICIÓ C-4 del XIV CONGRÉS GEOLÒGIC INTERNACIONAL A LA ÇONA VOLCÁNICA OLOT - GIRONA

ACTE REMEMORATIU

L'èxit que ara fa un any assolí l'Expedició C-4 del XIV Congrés Geològic Internacional, ha decidit als seus organitzadors a realitzar un gran Acte Rememoratiu per tal de rememorar la valuosa aportació dels geòlegs olotins, ensems que la trascendent i alta significació de l'excursió geològica en qüestió.

En aquest acte s'honorarà la memòria dels investigadors nacionals i estrangers que des del segle XVIII s'han dedicat a l'estudi de la nostra geologia i d'una manera especial el gran fill d'Olot en Francesc Xavier Bolós, iniciador a la nostra terra de l'estudi del Volcanisme, i de llurs seguidors i excel·lents investigadors i recopiladors En P. Alsius (1874), Mossèn Gelabert (1904), En E. Paluzie (1860) i En J. Teixidor (1866). Es farà l'elogi de les col·leccions locals, Gelabert i Bolós d'Olot i Alsius de Banyoles. Serà recordada l'Excursió C-4 del XIV C. G. I. a la nostra çona i bibliografiada la seva literatura volcànica.

L'ACTE REMEMORATIU, QUE S'HA PROJECTAT
CELEBRAR A LA NOSTRA CIUTAT EL DIUMEN-
GE DIA 26 DE JUNY.

Es guiarà pel següent programa:

La finalitat de l'Acte Rememoratiu, per J. Marcet Riba.

I.—*Els investigadors de la çona volcànica i llur obra Geològica*, per M. San Miguel de la Càmara.

II.—*L'obra Geològica* de Francesc Xavier de Bolós, l'iniciador a darrers del segle XVIII de l'estudi del volcanisme de les terres gironines; i dels seus seguidors en P. Alsius (1874) i Mossèn Gelabert (1904) investigadors de la mateixa; i d'En E. Paluzie (1860) i en J. Teixidor (1866) recopiladors dels estudis efectuats, tots ells fills de la mateixa. Glosat per A. de Bolós qui resumirà els treballs biogràfics següents:

F. X. BOLÓS, per A. de Bolós.

P. ALSIUS, per J. Vidal.

MOSSÉN GELABERT, per R. Pujolar.

E. PALUZIE, per J. Vayreda.

J. TEIXIDOR, per M. Garganta.

III.—*Les col·leccions Geològiques locals Bolós i Gelabert d'Olot i Alsius de Banyoles*, glosat per R. Pujolar qui resumirà els treballs següents:

La Col·lecció BOLÓS, per A. de Bolós.

» » GELABERT, per R. Pujolar.

» » ALSIUS, per J. Alsius.

IV.—*L'Expedició C-4 del XIV Congrés Geològic Internacional a la çona volcànica Olot-Girona*, per J. Marcet Riba.

La Guia C-4 del XIV Congrés Geològic Internacional «Catalunya».

Visita dels membres de l'Expedició C-4 a la çona volcànica Olot-Girona.

Observacions Geològiques fetes pels membres de la Expedició C-4 a la çona volcànica.

V.—*Bibliografia, de la çona volcànica Olot-Girona*, per M. Santaló i J. Junquera.

REVISTA D'OLOT, que ben sensible tothora a les vibracions espirituals del nostre poble i vetllant sempre per tot ço que representa dignitat i alta cultura, publicava ara fa un any aquell modestíssim «Comentari bibliogràfic» i somniava ingneuament aquell «monument bibliogràfic que digués a les generacions futures la glòria i les virtuts d'un poble», avui davant d'aquest bell projecte d'imminent realització, i altament honorada de llur execució, compleix el seu oferiment i li cedeix en les seves planes el setial d'honor.

Potser no és ben bé a nosaltres a qui correspon la publicació en qüestió; d'altres amb més obligació—obligació estricta i menys responsabilitat—responsabilitat oficial—podrien fer-ho. Tant se val. Un grandios treball d'ampla col·laboració serà publicat simultàniament en aquestes planes i a la revista «Ciència», l'excel·lent revista catalana a la qual «REVISTA D'OLOT» saluda fervorosament ensems que es complau altament de la llur cooperació. Aquests editorials seran recollits oportunament i formaran un fascicle que es titularà «*La Expedició C-4 del XIV Congrés Geològic Internacional a la çona volcànica Olot Girona*»

Guiats sempre per nobles afanys de cultura i alts neguits d'olotinitisme, i enduts per sanitosa ventada de fets i glòries ancestrals, ni cal dir que ens esforçarem a posar a llur contribució totes les nostres condicions i possibilitats, tot el nostre seny i bona voluntat. Tot l'esforç, però, que la nostra col·laboració pugui aportar-hi, l'oferim des de ara blincats al peu d'aquest monument en senyal de homenatge i veneració a les glòries olotines. Per nosaltres ja es prou remuneració «*el goig de mantenir encesa una llàntia que vetlla per la espiritualitat ciutadana.*»

J U N Y

CONJUGAL

*Galtes de pera camosina
i llavi encès de rosellar,
el si turgent, flonja la sina,
se'n va al defora a dú el dinar.
Si l'aura llisca tèbia i fina,
el garrofer quina ombra fa!*

*La terra té color de bresca,
no s'ou ni mica de soroll.
El camperol tresca que tresca
rera l'arada pel rostoll
i al marge creix la mota fresca
de camabruna i de fonoll.*

*Ella camina embadalida,
plau-li la joia dels camins:
un cirerer dalt la convida
amb les mans plenes de robins,
i en abastà'ls amorosida
pensa en l'infant que porta dins.*

*Que li serà cada cirera
una miqueta de setí
i el nadalò que tant espera
portarà el llavi carmest
d'aquella fruita primicera,
glop de rosada i serení.*

*I en posà el peu a la vorada
per la dreuera que va al mas,
cau la dotzena batallada:
el sol somriu i ja el traspàs.
La tarda és pà'lida i daurada
i amb el trepig cruix èl fenàs.*

*Dessota l'ombra esmeragdina
del garrofer fresc i ufanós
l'amor més franca s'endevina,
que tot dinant, a cada mos,
floreix alada i purpurina
l'alba esperança de tots dos.*

*—Serà rodó com una poma
i somriurà com somrius tu.
Cada matí de bona aroma
perfumaràs el seu cos nu
i en dar-li el pit, blanca coloma,
et torbaràs si et mira algú.*

*— I farà adéu i ballmanetes
i serà clar com un estel.
Jo el seguiré ben de puntetes
quan se l'endugui un nou anhel
i l'alçaré amb les mans estretes
perquè no em voli cap al cel.*

*Si li escauen arracades
n'hi darà unes son padri,
i durà còfies enflocades
i llençolets brodats per mí
i un vol de randes perfumades
faran-li al breç el son més fi.*

*— Quina alegria cada tarda
quan pel barranc us sentiret!
Ell no tindrà de res basarda
i serà ros i joganer;
tu el seguiràs bella i gallarda
com majorala del Roser.*

*Jo ja us veuré del cap de tira
i pararé en sec de llaurar.
Ell amb l'anyell comprat a fira
cridarà parel solc enllà
i amb l'ull més viu que una guspira
saltant-me al coll em besarà.*

*La tarda cau. La primeriça
s'esmuny silent pel corriol.
Ara es sent més enyoradissa
que a l'hora càlida de sol.
La sobta el frec d'una bardissa
i l'eixamora l'oratjol.*

R. BLASI i RABASSA

Incorporació del romanticisme en la literatura i la seva influència a Catalunya

COINCIDENT amb el desvetllament nacional d'algunes regions europees, el romanticisme (1) «aquell gran moviment que havia de retornar a tots els pobles oblidadissos el sentit de la realitat i la consciència de la llur personalitat nacional» ix a Alemanya durant la última meitat del segle XVIII, propulsat pel que, segons Fichte, en fou el teòric, en Frederic Schlegel.

Els romàntics precidiren de les regles clàssiques de la poesia i en contra ajustaren els mestres i els ritmes a les idees i sentiments.

De la freda poesia objectiva, que fins aleshores era quasi tota la producció literària, passà a subjectiva amb la plasmació dels sentiments i neguits propis de llurs creadors.

Frederic de Hardenberg, més que poeta fou l'apòstol místic del romanticisme, més que apòstol un màrtir.

Així el descriu Artur Chuquet: «Quan ell aima una dona, s'extassia de l'ídol que ha creat i es creu viure dintre el seu mateix món imaginari».

La poesia romàntica tendeix a la recerca de la sublimitat de la meravella i de la fantasia.

I si bé els primers romàntics lliberaven l'art, la poesia i la ciència dels camins de la tradició, aixamplaven els lírics horitzons, i la sublimitat cercada i el sentiment, contribuïen en l'armonia de l'obra i aquells es feien prescindibles.

Deia Hardenberg que la sublimitat de la poesia romàntica consistia en cercar la realitat entre el somni i la veritat.

Tot artista que crei lliurement per el seu propi impuls, fent abstracció de les formes d'Art admeses, més amarant la seva obra de sentiment, és romàntic.

«Aquest—diu Schlegel—deu ésser superior a la seva obra, deu planar sobrerament a sobre d'ella, deu, el creador, dominar la seva producció.

Goethe fou el proclamat per a ocupar el lloc-tinent a la representació d'aquesta poesia.

Mes aquells romàntics tenien també grans defectes, sovint el caprici dominava dintre la poesia i dintre l'art.

Heus aquí el cas d'En Lluís Tieck, el gran poeta del romanticisme.

Artur Chuquet el descriu d'aquesta manera:

—El a una vive imaginación, il écrit clairement et avec grace; mes il soit se borner et il est long, trainant, bavard; il ne put jamais dominer un sujet ni créer un caractère.—

El romanticisme no nasqué pas en el segle XVIIIe i precisament a Alemanya, sinó que aleshores fou quan va propagar-se i incorporar-se oficialment; ja que abans, encar que isoladament també hi havia qui sentia amb l'ànima i veia les coses amb els ulls humits de sentiment, solsament que la precissà obligació de tot poeta, que no volia passar com a detractor tradicionalista, era supeditar-se a les formes i regles clàssiques.

Arreu d'Europa, allà on hi palpitava una mica la consciència sentimental, l'amor al passat i a la representació de les coses, sorgí un admirador o un propagador de la nova tendència literària.

Uns noms gloriosos creadors d'unes belleses d'Art, poques voltes superades, representen l'època i la fase de l'activitat artística.

Goethe, Scott, Schlegel, Herder, Manzoni i altres.

I Catalunya que estava, encar aleshores, adormida de tots els cinc sentits, no pogué afegir cap nom emérit en aquesta constel·lació que ha marcat la seva empenta fins els nostres dies.

Després de prop de tres segles que la veu d'un poble callava i que quasi no sabia quin era el seu dring, per un caprici, per una ofrena que l'Aribau volgué fer a un seu amic, composà en llengua vernàcula una «Oda a la Pàtria» que duu tota l'enyorança d'una cosa encara incompresa.

Fou el primer ressó del romanticisme a Catalunya; fou el desvetllament d'una llengua.

Poca cosa de bó tenim llegada d'aquella època.

Si els primitius romàntics cantaven les dolors individuals, els altres «ploraven damunt les runes dels castells i monastirs i talment volien en llurs cants retenir les costums i tradicions que el temps s'enduia.»

A Catalunya hi havia aleshores una escola castellana integrada per l'Aribau, per En Milà i Fontanals,

(1) Evolució de la poesia catalana: Arús

En Rubió i Lluch, Víctor Balaguer, En Marian Aguiló, etc., que constituïen una de les millors forces intel·lectuals de la península.

L'Aribau publicà en el «Vapor», l'òrgan oficial d'aquesta escola, la seva «Oda a la Pàtria».

D'antuvi el seu exemple no fou pas seguit per ningú.

Més tard Milà i Fontanals decidí escriure en la seva llengua i a l'any 1839 publicava la primera poesia catalana i dos anys després «Lo Gaiter del Llobregat», i ja ininterrompudament seguí la seva via.

El romanticisme de la primera època era l'exaltat individualista que prenia com a models a Byrón, Sand i Lamartine. I aquell romanticisme fracassà aviat. Amb el seny claríssim que sabé infondre en Milà i Fontanals a aquella modalitat literària que venia d'Alemanya i França i que influí poderosament en l'esperit dels escriptors de primeria del segle XIX esdevingué ben prest una cosa nostra, abstracta al paisatge i de cara al passat de la terra.

El romanticisme en els seus orígens ve a Catalunya informat per les idees i el sentiment mig-èval.

Degut a això els poetes de l'època prenen el nom de trovadors i es fan sacerdots de la seva obra i les ansies que l'enpenyen.

I veiem així una altra volta confirmades les paraules de Schleiermacher «La religió consisteix dintre el sentiment i el sentiment deu, així com una música sagrada, acompanyar l'home en la seva vida activa».

Tots els escriptors d'aquella escola literària castellana, que s'expressava ja en sentiments i idees catalanes, decidiren a l'últim dedicar part dels seus esplais en el conreu de la novel·la literària.

I encara que cap de les seves obres arribés a ésser un monument artístic, aquella escola literària és la que marcarà fins a la fi dels segles el renaixement d'una llengua i un esperit que el fat s'entestava en fer desaparèixer.

Passats ja els anys de la inquieta modalitat romàntica, quan aquesta influència s'havia ja amarat a dintre el poble, entraren de ple en la maduresa del període renaixentista.

I en 1859 es restauraven a Catalunya els tradicionals Jocs Florals.

ANTONI DOT ARXÉ

Llibres i publicacions

PER LES TERRES DE CRIST.— *Impressions d'un viatge a Terra Santa per Joaquim M.ª de Nadal.*— *Pròleg de Francesc Cambó.*— *Biblioteca de «La Paraula Cristiana»*— Vol. II.

Els llibres de viatges eren, des de fa molt poc temps, una cosa ben poc comuna en la nostra bibliografia. Afortunadament, ara, sembla que aquest gènere ha fet nàixer a Catalunya alguns conreusadors, particularitat digna d'esmentar si es té en compte que una literatura que com la nostra vol i té d'aconseguir una maduresa, una plenitud, per a poder mostrar una llista la més nutrida possible d'obres referents a totes les especialitats dintre el camp de les lletres.

«En aquests darrers temps—diu l'il·lustre prologuista d'aquest llibre—comença a omplir-se aquest buid, i això ve, venturosament, a bona hora, a l'hora que els catalans senten, cada dia amb major intensitat, el daler de córrer món, de veure altres terres, altres races, altres civilitzacions diferents de la nostra».

El llibre que Joaquim M.ª de Nadal ens ofereix, és una visió ràpida, com de film, gosaríem dir, de les terres que serveixen encara la petjada santa de Crist, teatre de la majoria de les escenes de l'Antic Testament i de totes les del nou Testament; de les terres pròdigues en història, recipient de totes les civilitzacions i de totes les races, i plenes d'incògnit, de misteri encara... Natzaret, Jerusalem, Betlem, Egipte, veus-aquí alguns d'aquells llocs seculars, o més ben dit, milenaris, que es presten al fervor i a la meditació del creient, a la curiositat de l'historiador o de l'arqueòleg, o a l'èxtasi del poeta.

Francesc Cambó ha escrit per aquest llibre un pròleg mestriol tot ell ple de noves i colpidores suggestions.

LA VALL DELS GEGANTS per Peter B. Kyne, trad. de Carles Rahola. — *Biblioteca Europa*, MCMXXVII.

Una de les cases editorials de Catalunya, per la qual el lector català ha de sentir una merescuda reconeixença, és certament l'Editorial Mentora S. A., pel lloable encert d'oferir-li la selecta Biblioteca Europa, de quin últim volum aquí ens ocupem.

Després de *L'Inventor de Canons*, la fina i deliciosa novel·la de William J. Locke que ens té sempre amb el somriure a flor de llavi i que el nostre Carles Soldevila en feu una justa traducció; després de *Flor de Maig* de V. Blasco Ibàñez, incorporada a la nostra llengua per Miquel Duran i Tortajada; després de *La Vida i la*

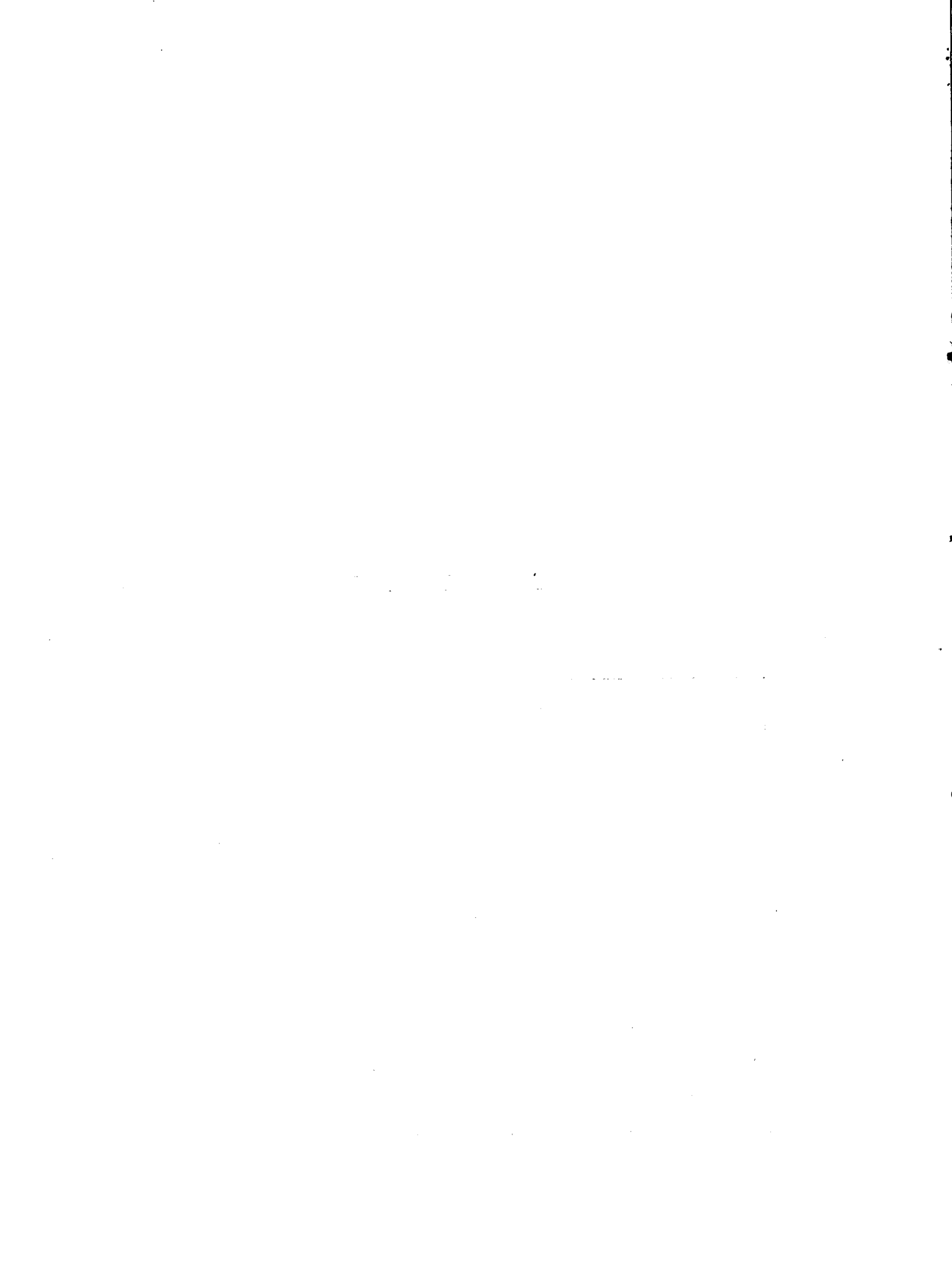
CAMP DE FAJOL

(Clixé de Narcís Domènech. Secció Art Fotogràfic)

EL REMAT

(Clixé de Sebastià Maria. Secció Art Fotogràfic)

Mort de Jordi Fraginats, la colpidora novel·la del formidable escriptor J. Pous i Pagés, ara la Biblioteca Europa ens fa ofrena de *La Vall dels Gegants* de Peter B. Kyne, de quina obra el nostre caríssim Carles Rahola n'ha fet una traducció digna de totes les llengües.

La Vall dels Gegants, és una d'aquelles obres estimulants, d'aquelles que, ultra el plaer literari i l'interès per la trama, per l'argument, són doblement aconsellables perquè ajuden a la formació del caràcter i a donar un impuls a la pròpia activitat, un nou entusiasme per a la realització de la tasca de cadascú. És, sobretot, una obra idealista en tots conceptes i de molts punts d'obrir.

Cal lloar, una vegada més, a la meritíssima Editorial Mentora per l'esperit de selecció que l'anima, ço que es palesa evidentment pels quatre volums que porta publicats.

FLORS DE JOVENTUT.—*Poesies de J. Duran i España.*—*Biblioteca d'Autors Vigatans MCMXXVII.*

«Gaceta de Vich», editora d'aquest recull de poesies, ens fa ofrena d'aquest volum, XXI de la seva col·lecció. L'ortografia que conté (i d'això no en fem cap retret a l'autor que nasqué l'any 1856), és una cosa totalment desplassada. Comprenem que l'amor a les personalitats locals es manifesti editant les obres llurs, però el que no comprenem és que al editar-les se les vesteixi amb una ortografia avui plenament desacreditada i amb una munió de castellanismes difícils de perdonar, principalment en tot allò en què l'autor no té res a veure-hi, com per exemple, en el pròleg.

En quan a les poesies de Duran i España, ens venen a la memòria aquells versos de Molière:

*je le tiens galant homme en toutes les manières,
homme de qualité, de mérite et de cœur,
tout ce qu'il vous plaira, mais...*

LA CUCA-FERA per Clovis Eimeric.—*Biblioteca Damisel-la n.º de Maig.*

«La popular Biblioteca Damisel·la acaba de publicar un nou volum que constitueix un quadre de nostra vida barcelonina sadoll d'aquell ambient típicament ciutadà que tenen les obres més reeixides del popular costumista.

En aquesta novel·la s'hi troben la galanura i la frescor d'un diàleg castís i espontani amb escenes pintorescament còmiques i de bona llei, les quals no desmereixen el vigor de l'acció sentimental i dramàtica que s'hi descabdella».—

RAMON PLA I CORAL

QÜESTIONS ACTUALS EN EL TRACTAMENT DE LA SIFILIS, pel Dr. Antoni Peyrí.

Es el fascicle 8 de «*Monografies Mèdiques*». Els propòsits de la Direcció en aquesta són abastament interpretats per l'autor. Essent el treball d'un metge especialista, és una obra que cerca la comprensió i l'educació del metge general.

El tractament de la lues de tan grossa extensió, de tanta importància per a la col·lectivitat no té d'ésser obra sols del dermatòleg sinó principalment del metge internista, diu l'autor; i aquestes paraules li serveixen de norma en tota la Monografia. La posició del Dr. Peyrí és noble i de grans profits socials; no és precisament l'especialista el que troba en el seu camí mes luètics sinó l'internista i el cirurgià, i l'internista i el cirurgià tenen de saber emprar tots els mitjans terapèutics que la Medicina posa avui en mans dels metges per a curar aquest flagell.

El Dr. Peyrí estudia en la seva obra tots els nous medicaments que avui tenen una eficàcia reconeguda com antisifilítics. Els àcids arsínics i els preparats bismútics retenen la seva atenció i són estudiats acuradament en cada una de les seves formes més eficaces i manejables pel terapeuta.

El capítol dedicat a valorar aquestes medicacions és una obra mestra de claretat i precisió, a l'ensems que una orientació pel metge que dubta i no sap quin escollir entre la infinitat de productes i preparats que li disputen la seva preferència l'activa propaganda dels seus fabricants.

Hi és també estudiada la influència de la malària i febre recurrent en la sífilis nerviosa, controlada i comentada la seva eficàcia i posada en evidència l'alta valor curativa que tenen en la tabes i sobretot en la paràlisi general progressiva. En paraules justes valoritza l'acció de l'or, del cadmi i del platí i de la seroteràpia conseqüència de les recerques de Jauregui i Lancelotti.

Un llarg capítol sobre el tractament de la sífilis baix diferents formes que poden presentar-se a l'actuació mèdica en especial durant l'embaràs i en l'infància serà de gran profit pels metges i de gran profit per la vida social.

Tanca el treball un capítol dedicat a comentar els mitjans que el metge té avui per a controlar la curació del malalt i la seva reintegració a la vida familiar sense que esdevingui un perill.

L'estil clar, precis d'aquesta Monografia té d'ésser un motiu més de lloança a l'autor i una mostra de la capacitat de la nostra llengua, apta sense encarcaments, a totes les manifestacions del pensament humà.

En el «*Noticiari*» s'insereix un article, «*Reforma del barri gòtic?*» del director de la publicació Dr. Agudé en el qual l'autor comenta l'abandó de les atencions sanitàries pels organismes oficials. Continua la secció «*Per la depuració del nostre llenguatge científic*» amb tant d'interès seguida pels nostres metges. En «*La Premsa mèdica i científica catalana*» s'extracta el més remarcable de les nostres revistes i publicacions.

R.

EXCURSION C-4—REGION VOLCANIQUE D'OLOT.—Per M. San Miguel de la Càmara et G. Marcet Riba.

L'èxit de l'Exposició C-4—l'excel·lent preparació i direcció de la qual entre els congressistes eren unanimitat reconegudes—el comprem ara en resseguir aquesta guia admirable, que ens ha pervingut de l'amabilitat de l'eminent geòleg i car amic en J. Marcet i Riba.

La guia de la nostra regió volcànica—que apart la seva alta categoria geològica es un prodigi de descripció geogràfica—ens ofereix una primera impressió d'exuberant vitalitat. Itineraris, seccions geològiques, cartes tectòniques, retalls estatigràfics i fisiogràfics, fruit de llargues i serioses investigacions i comprovacions s'acumulen en capes de variada extensió, guardant sempre, però, un ritme d'estratificació.

Aquest ritme és admirablement resolt tant en la part general sintètica de les formacions a visitar com en els itineraris geològics a seguir. Una unitat substancial lliga tota l'obra que descansa ben segura sobre quatre columnes ferrals: Bolòs, Gelabert, Cazorro. Chevalier.

La geologia catalana s'enriqueix amb aquesta obra i la recensió bibliogràfica que l'acompanya, amb una joia de llei i Olot la «ciutat d'en Bolòs» afegeix a la seva heràltica un nou títol honorífic i altament representatiu.

XIV CONGRÉS GEOLOGIC INTERNACIONAL.—Mn. Bataller.

El fascicle esplèndidament editat i il·lustrat que el seu autor, l'excel·lent i simpàtic paleontòleg, ha tingut la amabilitat d'adreçar-nos, constitueix per nosaltres un dels millors «rapport»—gostaríem dir «compte rendu»—que en la nostra llengua s'ha publicat del XIV C. G. I.

Presentació esplèndida, exposició clara, descripció precisa, franca, fan d'aquest fascicle una obra doblement apreciable. D'una sola ullada hom obté ràpidament una justa impressió de conjunt de la XIV sessió geològica internacional reunida ara fa un any a l'Institut Geològic de la capital d'Espanya, de les llurs seccions, aportacions, conferències i comunicacions.

Aquest treball que va precedit d'una part històrica documental dels Congressos geològics internacionals i acaba amb la relació de les expedicions peninsulars—especialment la C-4 Pirineus orientals: Berga, Surroca i Sant Joan les Abadesses dirigida per l'autor—amb tots els seus itineraris i direccions, complicacions i facècies, ofereix encara l'alicent d'ésser la primera memòria del Congrés publicada en llengua catalana.

INDICACIÓ D'UN MEDICAMENT POLIFÀRMIC.—per M. Garganta i Fàbrega.

El seu autor, el caríssim amic i distingit col·laborador en M. Garganta i Fàbrega, ens ha fet ofrena d'una tirada apart d'aquest bell estudi monogràfic, publicat suau el Butlletí de l'Institució Catalana d'Història natural, vol I—núm 4, en el qual després d'esmentar la felicitat troballa del seu pare furgant en els protocols notariais de la vall d'Hostoles corresponents a la segona meitat del segle XVI i d'un ben escaient comentari fitogràfic, fa l'enumeració específica de les plantes que l'integren, assenyalant llurs trets botànics més rellevants, remarcant concretament llurs propietats oftàlmiques.

El treball de M. Garganta—aduc el caràcter purament descriptiu—ofereix amb la revisió d'aquest reme pal, una interessantíssima relació botànica i una bella aportació a la farmacopea catalana,

FRANCESC XAVIER RIERA

L'ÈXIT D'UNA EXPOSICIÓ

Com caldria situar a n'en Mir Mas de Xexàs dintre la pintura? En Mir Mas de Xexàs, abans que tot, és un enamorat de la Naturalesa i aquest enamorament es manifesta en ell per mitjà dels pinzells, de la mateixa manera que podria fer-ho valguent-se de la ploma, és a dir, de la paraula. Així, doncs, el pintar, en ell, és una qüestió de lirisme, d'arrobament d'esperit. Per això, fugint de tota escola i de tot sistema de pintura, pinta ço que veu, i tal com ho veu, sense afegir-hi ni tergiversar res. Les seves teles són una còpia fidel de la Naturalesa, tant en dibuix com en colorit.

Influències? Cap. Costaria volguer cercar algun parentiu en la pintura d'en Mir Mas de Xexàs. I això no és d'estranyar tinguent en compte que aquest artista, sense ésser un autodidacte, s'ha format i ha evolucionat tot sol; per això davant dels seus quadres hom no pot dir pintura tal o pintura qual, sinò simplement i exclusivament pintura Mir Mas de Xexàs.

RAMON PLA I CORAL

Reproduim aquí, en aquestes pàgines, algunes de les moltes i falagueres crítiques que ha merescut de tota la premsa catalana—fins la de les comarques—l'exposició del nostre estimadíssim company de Redacció, el jove pintor olotí en J. M. Mir Mas de Xexàs, que suara ha tingut oberta al públic barceloní en les galeries d'art de «La Pinacoteca». Cal que sàpiguen els olotins que el nostre company s'ha conquerit una vertadera simpatia dintre els nuclis comarcals, com ho prova l'haver registrat aquesta seva darrera exposició molts dels periòdics que veuen la llum a Catalunya. El pòrtic de Josep M.ª Junoy, que figurava en el catàleg, ha estat reproduït, entre altres, pels diaris «El Autonomista» de Girona, «La Veu de Sabadell», «Diari de Mataró» i «La Veu de Catalunya».

Diu C. C. en la revista literària i artística «ARTS I LLETRES»:

«Una exposició notable.—A les galeries «La Pinacoteca» ha obert una notable exposició el jove pintor olotí J. M. Mir Mas de Xexàs, on hem vist un seguit de teles—paisatges olotins—que revelen en el seu autor una veritable personalitat pictòrica.

J. M. Mir Mas de Xexàs és un poeta que canta la natura pairal amb voluntat i entusiasme. Més que un pintor és—ja ho he dit—un poeta que sent i que transporta l'emoció del paisatge a les seves teles, que s'endevinen pintades amb la més pura de les emocions i la més franca noblesa.

El colorit, que viu en les teles de Mas de Xexàs, amb fermesa expressiva, és una de les característiques d'aquest jove pintor, al que—com diu Josep Maria Junoy—espera un franc esdevenidor.»

Diu C. C. en «LA PUBLICITAT»:

«La Pinacoteca.—Exposició J. M. Mir Mas de Xexàs.—Aquest pintor és un tributari de l'escola olotina, de la qual en alguns moments sembla que vulgui evadir-se.

Un hom hi endevina la consulta obstinada del natural i l'esforç lleal per traduir plàsticament tot allò que l'emociona. En alguns moments diria's que s'hi perd en aquest diàleg laboriós i aleshores la paleta se li barreja i perd el dring, però quan, apropinant-se fórmules alienes, les aplica amb tot el seu candor natural, obté solucions curiosament picants, com en «Prats de la Riera», «Tarda d'istiu», especialment «Prat de la capella», que és on més definit es presenta el propòsit del pintor i on més eficaç es mostra la seva sensibilitat.»

Traduïm d'«EL NOTICIERO UNIVERSAL»:

«En «La Pinacoteca» s'ens manifesta com a pintor

excel·lent i de molt pervindre J. M. Mir Mas de Xexàs.

Aquest artista és molt jove i no obstant s'ens apareix ple de maduresa.

Tots els seus treballs que exhibeix en la seva exposició són molt purificats. Són tots ells—com ha dit un escriptor—concebuts i realitzats amb emoció, molt objectius i molt apassionats alhora.»

Traduïm de M. Marinello en «LAS NOTICIAS»:

«En «La Pinacoteca» exposa en J. M. Mir Mas de Xexàs, pintor a qui per les seves obres reputeu jove i al qual creiem dotat de sensibilitat suficient per ésser un bon interpretador de la naturalesa.

Mir i Mas de Xexàs perteneix a l'escola olotina, de la qual s'en evadeix per la manera d'estructurar que posseeix, demostrant, així una bona orientació els seus paisatges «El pollancre» i «Sol de Posta», ben distints per cert, i per damunt d'ells el quadre de les vaques pasturant la fresca herba del prat, pel seu sabor comarcal.»

Diu «L'ONA» de Vilassar de Mar:

«L'art i les exposicions.—J. M. Mir Mas de Xexàs.—A la Pinacoteca — de Barcelona — aquest pintor-crític olotí fa una exposició dels seus treballs. J. M. Mir Mas de Xexàs se'ns ha revelat ja com un pintor de primer rengle, i totes les seves teles acusen una maduresa que per ells voldrien mols pintors inflats per un «snobisme» mal comprès.

El paisatge és un dels amors d'aquest pintor d'Olot. Però aquest amor no és pas un sentiment espontani.

Aquest amor és també una tècnica conscient, millor expressat: un temperament conscientment pictòric, d'experiència, de reflexió.»—G. P.

Diu «*EL DIARI DE MATARÓ*»:

«*La Pinacoteca*.—J. M. Mir Mas de Xexàs.—Un altre de la ja nombrosíssima Escola Olotina. Es un pintor novell i bastant personal. A remarcar les obres número 6, *Tarda d'estiu* i número 8, *El Pollancre*.»

Traduïm d'Eusebi Corominas en «*EL DILUVIO UNIVERSAL*»:

«... Vàrem veure els paisatges d'en J. M. Mir Mas de Xexàs en la sala de «*La Pinacoteca*». I ens deixaren molt bona impressió. Són assaigs que demostren el sentiment artístic de l'autor, composicions senzilles realitzades amb encert i que expressen amb tota perfecció

el bon cop d'ull del pintor. En la senzillesa d'aquests paisatges hi resplendeix vertadera emoció i entusiasme».

Traduïm del Sr. Bulbena en «*EL CORREO CATALAN*»:

«*La Pinacoteca*. En Josep M. Mir Mas de Xexàs té alguns dels seus paisatges exposats en aquest establiment d'art.

Destaquen, entre ells, els que porten els números 4 (*Cingleres del Castell*), 9 (*El ramat (cap-al-tard)*) i 12 (*Bosc de Rebeixinc*), en els quals de una manera especial s'hi adverteix la seva aptitud com rebel·lant ésser tractats pel seu autor amb major emoció i afecte».

L'HOMENATGE COLLELL

Impressions de l'anada a Vich

GRAT record guardarem de l'anada a Vich, la Ciutat de la Vella Catalunya. Diada de compenetració mútua; jorn d'entusiasmes i, sobretot, de joventut...

El dia abans ja ens reunírem, a les tres de la tarda, en el café «Oro del Rhin», els amics En Puigbó, el seriós director de «El Dia» de Terrassa, el sempre xiroi Tomàs Roig i Llop, N'Alfred Gallart, En Jaume Rosquelles, En Xifra—de Girona—En J. M. Rovira i Artigues—el jove poeta que ara ens ha fet ofrena d'un bell llibre de poesies—i el capítost de la colla, el xerraire intel·ligentíssim, N'Octavi Saltor. Parlàrem de fer la colla per a anar a l'Homenatge Collell, i aquell mateix dia—ja perquè no ens desdíssim—anàrem a recullir, a les oficines de la Companyia del Nord, el bitllet per l'endemà...

Sortírem amb el tren de les vuit del matí. En el nostre vagó solament hi havia un senyor que llegia o fullejava «La Publi»...

Discutint i fent xistes—dolents els d'en Roig i Llop, segons les sentències d'en Puigbó, però tinguent aquell sempre la paraula,—arribàrem a la terra d'en Balmes i de Mossèn Cinto, la terra del Canonge Collell.

Allà hi trobàrem en Pellicena i en Bertran i Pijoan vestint els dos de xaquè—els quals portaven la batuta. En Bertran, sobretot, no podia amagar l'alegria i el goig que sentia a dintre, fins el seu xaquè estava de festa!

Tot seguit anàrem a estampar, en la seva pròpia casa, la nostra adhesió al Canonge Collell. Una llarga cua envaia tota l'escala... Amb empentes i treballs podèrem signar i encaixar les mans serenes i emocionants del Canonge. Al dir-li que el felicitàvem en nom de la REVISTA D'OLOT, ens contestà amb aquestes falagueres paraules: «¡Noi ja ho saps que ho feu molt bé? Ja donaràs records a en Garganta i diga-li que ja he rebut la seva lletra d'adhesió...» i, amb un nou optimisme i amb més desitjos d'afermar la nostra voluntat, avançàrem cap al carrer...

Feia estona que corríem pels carrers de la ciutat silenciosa i plena d'idealitats i ja havíem saborejat «*El Virolai*» i sentit en el Temple Romà la paraula sempre asserenada del Mestre de la Ploma, quan ens trobàrem amb els companys en Joan de Garganta i en Xavier Riera, que des d'Olot també havien vingut a reunir-se amb nosaltres per a assistir, en representació de REVISTA D'OLOT, a l'homenatge merescut al Degà de la nostra premsa.

Visitàrem el «Museu Episcopal»—el qual ja coneixíem—i admiràrem una vegada més la sàvia constància i intel·ligència de Mossèn Gudiol, l'apòstol d'aquest museu notabilíssim, joia de

Catalunya... Parlarem amb Mossèn Gudiol, tan venerable com apòstol, i visitarem totseguit els *frisos* d'en Josep M.ª Sert, admirant la genialitat de les seves pintures, que han de fer de la Catedral de Vich un monument de l'art pairal...

També ens passejarem per les clàssiques voltes de la Plaça, tot gaudint de les mirades de les endiumenjades vigatanes. Allà hi veïrem en Melcior Font, molt ben acompanyat, *interviuint* tant o més bé com ho sap fer-ho des de la «Revista de Catalunya» o des de «La Publicitat». En Roig i Llop i jo també fèrem de les nostres. En Roig i Llop, amb la seva rialla tan seva, eclipsà més d'una vigatana seriosa...

I cap a dinar nois, puix que de gana no en mancava—com ha dit molt bé des de «Gaceta de Vilafranca» l'amic Soler i Forment—. Ens fou servit en l'Hotel Ristol un suculent àpat, en el qual hi havia més de doscents assistents—de Mataró, de Granollers, de Sitges, de Ripoll, de Sabadell, de Terrassa etc. i de tots els nuclis periodístics de Barcelona—i en el que hi regnaren els més francs entusiasme i companyerisme.

Oferí l'homenatge el senyor Molera, antic company de Mossèn Collell, i amb frases de sabor amical i franca sinceritat oferí al Periodista de «Gaceta de Vich» la *Ploma d'Or*, en mèrit als seus seixanta anys d'activitat periodística. En Collell agraià, amb atinats mots d'humorisme, l'acte aquell, mostrant-nos, però, la seva emoció inevitable...

Havent dinat parlarem amb Mossèn Pere Verdaguer, el qual estava tant o més emocionat que l'homenajat, puix que les seves paraules resplendien una joia i una sinceritat corprenedores i vibrants...

I cap a la Plaça, s'ha dit, a sentir les sardanes...

Alguns anaren a Folgaroles a visitar el terrer i casa pairal d'En Verdaguer; altres s'escamparen pel Museu i Catedral per a admirar llurs joies...

I ja vingué l'hora de despedir-nos de la terra d'en Balmes, de Mossèn Cinto, la terra del Canonge Collell!...

I, fent xiroia i explicant els moments més impressionants de la diada, ens trobàrem que havíem arribat a Barcelona.

Bella jornada aquella, la de l'anada a Vich. En servarem inesborrables records i amistats entusiastes!...

M. i M. de X.

D'ací i d'allà

PRO MONUMENT GARRETA

Per iniciativa del nostre particular amic En Sebastià Maria, president de la Secció d'Art Fotogràfic, junt amb la valuosa cooperació del distingit metge En Ramon Moret, president de l'Orfeó Popular Olotí i de N'Íu Pascual, president de la Associació de Música local, ha estat nomenat un Comité Pro Monument Garreta, compost per dits senyors, pel pulcre dibuixant En Joaquim Farjas, i En N. Domènech, couegut sardanista.

Sabem s'estan organitzant alguns actes privats i públics a la fi de recaptar cabals pro monument; podem ja assabentar a nostres llegidors que un dels actes públics serà un festival amenitzat per la cobla «La Principal de La Bisbal».

Arreu de Catalunya s'estan donant veres proves d'amor a la nostra dança, recollint cabals destinats a tal objecte. Olotins, voldreu restar enrera, vosaltres tan aimants de la sardana, en aquesta bella demostració catalana d'amor a les tradicionals coses de casa?

La REVISTA D'OLOT sempre adherida a n'aquestes demostracions per les coses pairals, es posa a disposició

del Comité i amb aquest fi des d'avui obre una llista pro monument Garreta.

S'han obert llistes amb aquesta finalitat, en el «Centre Catòlic», «Art Fotogràfic». «Ateneu Obrer», «Centre Obrer i «Orfeó Popular Olotí».

En les Consergeries d'aquestes entitats i en la nostra redacció, s'admet l'òbol dels olotins, que no dubtem aportaran tots el seu gra de sorra Pro Monument Garreta.

D'ART

Exposició Associació d'Art a les Galeries Laietanes
Suara es celebrà en aquestes galeries d'art una exposició d'elements joves, la major part dels expositors alumnes de l'Escola de Llotja de Barcelona.

En ella hi poguérem admirar dues teles del nostre amic En Maurici Valls, les quals ens mostraren una veritable evolució i perfeccionament en la tècnica del jove pintor.

També hi veïrem una escultura correcta de l'amic Martí Beya.

Exposició pro Monument Garreta.—Cân Parés

Molts són els artistes catalans que han volgut col·laborar amb cedir generosament alguna de les seves obres per a contribuir al Monument Garreta, mostrant, així, un interès i estimació pels nostres homes.

Dels artistes olotins hi han contribuït Iu Pascual, F. Vayreda, Vicents Solé Jorba i J. M. Mir Mas de Xexàs.

L'exposició, que s'ha inaugurat als Establiments Maragall, és molt visitada i força interessant.

UN SOPAR DE COMPANYYERISME

Els amics i admiradors del jove pintor olotí i estimat company de Redacció, En J. M. Mir Mas de Xexàs, l'obsequiaren, el dissabte, dia 11 amb un suculent sopar, esplèndidament servit pel nou Hotel Snt. Esteve, instalat amb totes les modernes comoditats, per celebrar l'èxit de la seva darrera exposició a «La Pinacoteca» de Barcelona.

L'àpat transcorregué en mig de la més franca cordialitat i companyonatge i en finalitzar pronunciaren atinades paraules: En Xavier Riera en nom de REVISTA D'OLOT, el qual tingué frases molt encertades, En Ramon Pons, en nom dels estudiants, En Ramon Fàbrega, en representació d'un nucli de companys, Antoni Dot, qui recità una atinada poesia original al·lusiva a l'acte i En Ramon Pla i Coral, amb dues selectes poesies originals.

En Mir Mas de Xexàs agraià amb discretes i encertades paraules, plenes de bon sentit pairal, l'estima que li mostraven amb aquest acte, dient que aquell sopar no l'haguera acceptat si no hagués estat cregut de què, més que celebrar la seva exposició, això era una excusa per a poder unir-se amb franc companyerisme, la joventut, que vol dir alegria, i l'entusiasme, que vol dir idealitat, puix que ell ja sabia de sobres que li mancava molt de camí a fer encara per a arribar a assolir un veritable prestigi i valor.

Entre els assistents hi havia: Lluís Dou, Joan Guitart, Joaquim Benet, Ramon Pla i Coral, Pere Aubert, Xavier Piera, Ramon Fàbrega, Casimir Llitjós, Ignasi Llitjós, Antoni Mir, Pere Bretcha, Antoni Dot Arxè, Josep M. Buch, F. Xavier Riera, Ramon Carreras, Miquel Pagés, Ramon Pons i Privat Calm.

Concurs de Solfeig

En el concurs de solfeig celebrat el dia 9 del Maig passat en l'Escola Municipal de Música de Barcelona, la qual dirigeix el mestre Nicolau, obtingué el primer premi en el Curs Teòric, la jove senyoreta N'Antònia Aubert i Nadal, i en la data del 14 del present mes obtingué la qualificació de Sobresalient en el Curs Teòric de Solfeig i Teoria.

Sigui la nostra enhorabona.

TEATRALS

Estrenes:

Amor, qui triomfa. Drama en 3 actes original de Mn. Francesc Viver.

Per la companyia Mestres-Querol fou estrenada en el nostre Teatre Principal aquesta notable obra del pulcre poeta de Torroella de Montgrí Mn. F. Viver.

El públic, que omplenava de gom a gom el nostre coliseu, aplaudí durant el desenrotll del drama a l'autor, obligant-lo a sortir a l'escenari i a recitar una de les seves millors poesies.

Nosaltres felicitem a l'autor per l'èxit assolit en l'estrena de la seva obra.

L'alosa presa. Drama en 3 actes de P. Elias.

Heus-ací una obra teatral ben meritòria i que assolí un bell èxit en el nostre Teatre Principal.

Fou posada amb tota cura en escena per la Companyia Mestres-Querol, de la qual en forma part aquest celebrat autor.

La Puntaire. Drama en 4 actes i 6 quadres de R. Campmany. Companyia Vila-Davi.

Si no hagués estat pel bon paper dels artistes que posaren en escena aquesta obra, que vol ésser un reflex de la bella poesia de M. Ribot i Serra, ben segur que tothom s'haguera convençut del poc valor literari d'aquest drama (més còmic que dramàtic), en el que l'autor no hi evoca més que xabacanades.

Tarda i nit el nostre Teatre tingué un ple.

Fidelitat. Drama en 3 actes de J. M. de Sagarra. Companyia Vila-Davi.

Obra vigorosa i plena de tecnicisme és aquest drama del pulcre poeta Sagarra.

Fou posada en escena i amb una acurada representació; assolint bon èxit tant en Daví com la Sra. Vila, essent aplaudida amb entusiasme.

Subscripció de REVISTA D'OLOT a l'Homenatge Collell.

J. M. ^a de Garganta	5	pessetes.
Joan de Garganta	5	»
J. M. Mir Mas de Xexàs.	5	»
F. Xavier Riera	5	»
Ramon Calm	5	»
Joan Dou	5	»
Privat Calm	2	»
Ramon Carreras	5	»
J. Guitart	2	»
R. Pla i Coral	2	»
Antoni Dot Arxè	2	»
Xavier Piera	5	»
N. N.	2	»
Total	50	pessetes

—Per excés d'original, guardem per el número vinent unes belles poesies de Josep M. de Garganta i Rosa Sacrest.

Subscribiu-vos a

LA NOVA REVISTA

*gran publicació catalana
de literatura i d'art*

Imp. de P. Anbert.—Carrer Superior, 35 i Nou de S. Antoni, 7.—Olot

Sempre rento la meva roba amb el sabó marca

LA PICADORA

ja que m'he arribat a
convèncer de la seva
suavitat, finura i econo-
mia, tant pel seu preu
com per lo bé que neteja
i fa que es conservi
sempre en bon estat la

 roba

DE VENDA A TOTS ELS ESTABLIMENTS

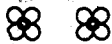
COSTA BRAVA

PALAFRUGELL

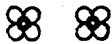
Hotel Restaurant de Sant Sebastià
a càrrec de Modest Liadó

COBERTS des de 6 pessetes

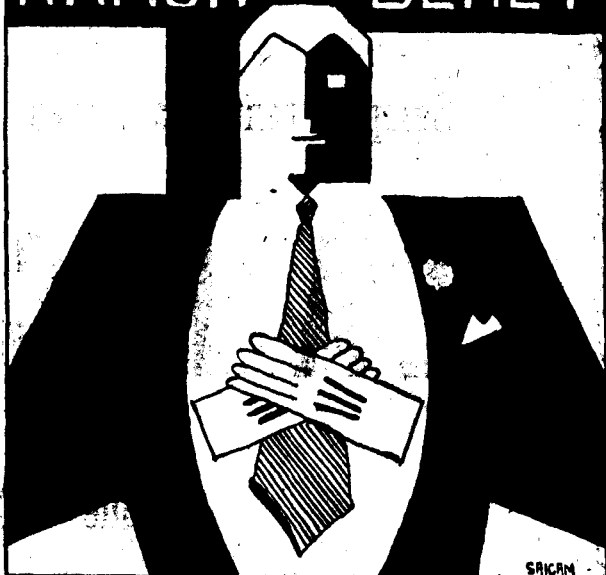
Pensió complet 15 pessetes

Pensió per a famílies, a preus módics

Telèfon, 1407

RAMON BENET

MERCERIA
CAMISERIA NOVELTATS
MAJOR 11 OLOT

SACAM

andorra
sastre
OLOT

LA FLOR DEL PIRINEU

(MARCA REGISTRADA)

Gran Fàbrica de Llanguonisses
i embutits fins. Pernils del país i demés
productes del poró.

ESPECIALITATS

BUTIFARRA CATALANA EN BUDELL
OULAR. - PERNILS SENSE OS, CUITS
AMB SON PROPÍ SUC (EN LLAUNES)
DITS EN DOLÇ. - CREMA DE FOIE-
GRAS (TRUFAT). - MORTADELLES.
CAP DE SENGLAR I ALTRES CONSER-
VES DE VIANDES DEL PORC EN
LLAUNES, PROPÍES PER HOTELS,
RESTAURANTS, BALNEARIS, COLLES
EXCURSIONISTES, ETC., ETC.

BALDIRI DESCALS AUBERT

Olot (Girona). - Apartat de Correus, n.º 5

Magatzem de robes CASA NYERA

de

JOAN GUITART

Novetats per a Senyora

Tinc el gust d'assabentar a tota la distingida clientela i al públic en general, que aquesta Casa ja ha rebut totes les novetats en SEDES, LLANES i COTONS DE GRAN FANTASIA

Géneres per a abric tant en llanes com en sedes

Etamins estampats de gran novetat

Sedes estampades darrera creació

Charmelencs novetat en llanes i sedes

Crespons de seda

Percals, gran varietat de dibuixos i classes

Camises percal i Popelín

Corbates darrera novetat

Lligues i firants

Gorres d'home darrera novetat

Mocadors, gran novetat

Paraigües de totes classes

Mitges de cotó, fil i de seda

Géneres de punt de totes classes

ESPECIALITAT EN TOTA CLASSE DE GÉNERES NEGRES

**No comprin sense veure abans les Novetats
en tots els articles i preus.**

Antiga CASA NYERA

Carrer d'Algua

OLLOT

